

תת"ע 204/01/21 - מדינת ישראל, מדור תביעות תעבורה ת"א, חטיבת התביעות מ"י נגד ניר אביב

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 204-01-21 מדינת ישראל נ' אביב
תיק חיצוני: 20250932256

בפני כבוד השופט אהרן האוזרמן
המאשימה מדינת ישראל ע"י רפ"ק מוטי ריזמן מדור תביעות תעבורה
ת"א, חטיבת התביעות מ"י
נגד
הנאשם ניר אביב ע"י ב"כ עוה"ד שלמה ערד

החלטה

בעניין טענתו המקדמית של הנאשם, לפיה יש לבטל את כתב האישום נגדו מכוח "הגנה מן הצדק" מאחר ובנסיבות כמתואר בבקשה, פוצלו מראש האישומים כנגדו ל-2 כתבי אישום נפרדים, למרות שמקורם באירוע אחד, מכאן עולה טענת "כבר נשפטתי" בקשר עם טענה של העמדתו של הנאשם ב-"סיכון פלילי כפול".

ביום **10.05.20**, נתפס הנאשם על ידי שוטרים בכף, ונרשמו לו במקום 2 דוחות תעבורה:

הראשון, דו"ח מסוג הזמנה לדיון, בעבירה לכאורה של נהיגה בזמן פסילה [כתב האישום שבפני], לגביו זומן הנאשם לתחילת משפטו ביום **18.03.21**.

השני, דו"ח מסוג ברירת קנס, בעבירה לכאורה של שימוש בטלפון נייד ללא דיבורית, לגביו ביקש הנאשם בכתב להישפט.

בביהמ"ש נפתח תת"ע 4751-10-20 ותחילת המשפט נקבעה ליום **25.11.20**.

לבקשת הסנגור נדחה הדיון וביום **20.12.20** נרשמה כפירה, והתיק נקבע לשמיעת הוכחות.

ביום **31.01.21** חזר הנאשם מכפירתו במסגרת הסדר טיעון עם המאשימה, הורשע ונגזר דינו.

טענת הנאשם כיום היא בפשטות, כי פיצול המשפט ל-2 כתבי אישום שונים, המתנהלים בנפרד זה מזה, במועדים שונים ובפני 2 מותבים שונים, פוגעת ביכולתו של הנאשם להתגונן, ומעמיס עליו חובה מיותרת לנהל את הגנתו באופן כפול,

עמוד 1

לא שוויוני ביחס לנאשמים אחרים, ובאופן לא הוגן.

בנוסף נטען כי לו היו העבירות מוגשות בביהמ"ש יחד, הייתה חומרתן המצטברת פחותה מחומרתן לכאורה, כאשר הן מוצגות בנפרד זה מזה. כך גם העונש הצפוי לו אם יורשע, היה כנראה פחות.

ב"כ הנאשם עותר לבטל את כתב האישום ותומך טיעונו ב-3 החלטות בימ"ש, אליהן הפנה בבקשה, בהן הורה ביהמ"ש על ביטול כתב אישום תעבורתי (בעבירות דומות) מכוח הגנה מן הצדק שכן מצא כי הנאשם הועמד ב-"סיכון פלילי כפול" מאחר ובמקביל לכתב האישום שהוגש בבימ"ש לתעבורה הוגש כתב אישום שני נוסף בגין עבירות בניגוד לחוק העונשין, בביהמ"ש השלום (פלילי).

ב"כ המאשימה, מתנגד לבקשה, מפנה לעקרונות הקבועים בחוק ובפסיקה ביחס להגנות בדין הפלילי של "סיכון כפול" ו"כבר נשפטתי" ובמיוחד טוען כי בשונה מהמקרים אליהם מפנה הסנגור, בהם פוצלו אישומים ל-2 כתבי אישום שהוגשו שניהם בביהמ"ש, במקרה דנן צרוף אישום מסוג "ברירת משפט" לכתב אישום מסוג "הזמנה לדין" היה מונע לכאורה מהנאשם את אפשרות תשלום ברירת הקנס מבלי להתייצב בביהמ"ש ובכך פוגע בנאשם.

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובות ב"כ המאשימה, אני סבור כי אין מקום לבטל את כתב האישום שבפני ואני דוחה את טענת הנאשם, וזאת מהסיבות העיקריות המפורטות בקצרה, להלן:

(במידת הצורך, אם יעלה הדבר בסיכומי הצדדים, ארחיב עוד בפסק הדין).

1. בראש ובראשונה מקובלת עלי עמדת המאשימה, כי נכון עשתה בכך שהפרידה מלכתחילה את האישום שעניינו "ברירת משפט" (שימוש בפלאפון) מכתב האישום (הזמנה לדין) שהוגש בפני, ושמרה בכך על זכותו של הנאשם לשלם את הקנס הקבוע בחוק במקום להישפט בביהמ"ש, כל זאת בהתאם ל"סדרי הדין המיוחדים בעבירות קנס" הקבועים בפרק ז' **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1992** [להלן: "החוק"].

לענייננו יש להפנות לס' 228 לחוק, הקובע כי עבירת קנס היא עבירה של ברירת משפט ויחולו עליה סדרי הדין והכללים הקבועים בסעיפים 229 ו-230 לחוק.

2. ככלל, ראוי היה לפצל ולהפריד את האישומים.

עם זאת, לאחר שהוגשה בקשה להישפט והנאשם וויתר למעשה על זכותו לשלם קנס "חלף" התייצבות בביהמ"ש, ולאחר שנפתח תיק נוסף באותו בית משפט, יתכן והיה מקום לאחד את הדיון ב-2 האישומים יחד, בהתאם להוראת סעיף 90 לחוק, כלשונו:

"בית המשפט רשאי, בכל שלב שלפני הכרעת הדין, לצוות על איחוד הדיון בכתבי אישום נפרדים התלויים ועומדים באותו בית משפט, אם מותר לצרפם בהתאם להוראות סעיפים 86 או 87 ובית המשפט סבור שהצירוף לא יגרום לעיוות דין".

3. יתכן והייתי מקבל את טענת ב"כ הנאשם לגבי חוסר ההגינות שבחיוב הנאשם לכאורה לנהל 2 הליכים מקבילים, לאחר שנפתח תיק נוסף בבית משפט על פי בקשתו להישפט, זאת אם היה הנאשם מראה כי בשלב כלשהו לאחר שביקש להישפט ונפתח התיק, פנה לתביעה או לביהמ"ש וביקש לאחד את הדיונים.

4. דיון ראשון בתיק ההזמנה לדין נקבע בפני ליום **18.03.21**.

במקביל, דיון ראשון בביהמ"ש בדו"ח ברירת המשפט נקבע ליום **25.11.20**.

הנאשם היה מיוצג בדיון על ידי הסנגור המלומד, וכאמור התקיימו עוד 2 ישיבות בפני כב' הש' קריספין מבימ"ש זה. התיק הסתיים בגזר דין (בהסדר טיעון) רק ביום **30.01.21**.

בשום שלב, לא ביקש הנאשם לאחד את הדיונים.

5. לא זו אף זו, עיינתי בפרוטוקול ביהמ"ש בתת"ע **4751-10-20** (תיק ה"פלאפון") ומצאתי כי בשום שלב לא מסר הנאשם ולא "גילה" בביהמ"ש כי נרשם כנגדו כתב אישום נוסף בעבירה לכאורה של נהיגה בפסילה, הקבוע במקביל בפני מותב אחר מביהמ"ש זה.

למיטב הבנתי ומבלי שכמובן "חקרתי" בדבר, הנאשם אף לא טרח לציין בפני המאשימה עובדת היות כתב אישום נוסף תלוי ועומד כנגדו, אם כי אין חובתו לציין זאת במסגרת ניהול מו"מ עם התביעה והגעה להסדר הטיעון.

6. במצב דברים שכזה, כאשר הנאשם בחר כנראה לשמור עובדה זו לעצמו, אין הוא יכול לבוא בטענה כלפי המאשימה כי נפגעה הגנתו או כי נגרם לו "קושי" או "הכבדה" בניהול הגנתו.

לא מצאתי בהתנהלות המאשימה כל התנהגות פוגענית או שרירותית שיש בה לקומם או לפגוע בתחושת הצדק. הנאשם לא נפגע כלל ובוודאי שלא נפגעה הגנתו. נהפוך הוא, המאשימה שמרה על זכותו של הנאשם לשלם את הקנס ולא "ניפחה" או "העמיסה" את כתב האישום שבפני בפרט אישום נוסף, שלא לצורך.

7. במכלול הנסיבות כמתואר, לא מצאתי כי פיצול האישומים במקרה זה הינו מלאכותי או שרירותי ועולה כדי שימוש לרעה בהליכי משפט על ידי המאשימה.

וידגש שוב, כי באופן שבו המאשימה הפרידה מלכתחילה בין 2 הדוחות (כתבי האישום), פעלה בהתאם לסדרי הדין המיוחדים הקבועים בעבירות קנס בפרק ז' לחוק סדר הדין הפלילי הנ"ל [סעיפים 228, 229 ו-230 לחוק], הקובעים למעשה כי 2 כתבי האישום מוגשים ומתנהלים במסלולים נפרדים.

8. בשולי הדברים ראוי להבהיר כי נוכח ההלכות הידועות (כפי שהפנה אף ב"כ המאשימה בתגובתו בכתב) לא מצאתי כי עומדות לנאשם במקרה זה אף אחת מן ההגנות הקבועות בחוק ובפסיקה של "סיכון כפול" או טענת "כבר נשפטתי" שכן מדובר בוודאי ב-2 עבירות שונות להן גם יסודות עובדתיים שונים ונפרדים, נוסף ליסוד ה"נהיגה" ברכב כשלעצמו וזאת גם אם בוצעו לכאורה, בכפיפה אחת.

9. סיכומי של דבר, לא מצאתי כי כתוצאה מ"פיצול האישומים" במקרה זה, נגרמה פגיעה חריפה בתחושת הצדק, בהוגנות ההליך או בזכויות הנאשם, ומכאן שאין לקבל את עתירת הנאשם מכוח "הגנה מן הצדק" מחמת העמדתו לכאורה תחת "סיכון פלילי כפול".

משום כל האמור, אני דוחה את הבקשה לביטול כתב האישום שבפני מכוח הטענה ל-"הגנה מן הצדק".

הנאשם ייתן מענה לכתב האישום במועד הישיבה הקרובה הקבועה בפני.

מזכירות תעביר החלטתי לב"כ הצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ח אייר תשפ"א, 30 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.